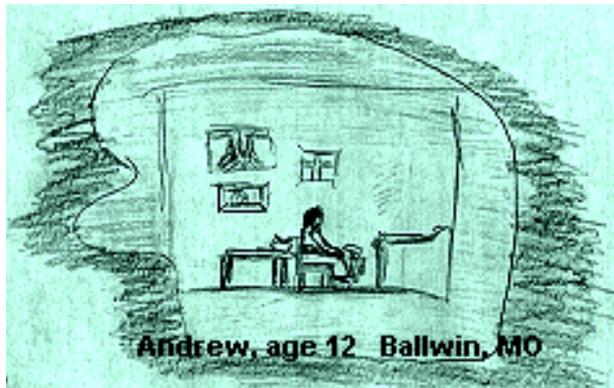

הנערה והקרפדה

(קוריאנה)

"את בוודאי רעבה" אמרה הבחורה
"ונראה שגם קר לך מאוד. הנה, אכלי עוד
קצת אורז. ואולי תישארי כאן ללילה, ליד
התנור החם."

היא שפכה עוד כמה כפות אורז לפני
הקרפדה שעל התנור, וזו אכלה אותו,

והביטה על הבחורה בהבעת תודה,
כשגרונה נע ללא הפסק.
מאותו היום הקרפדה נשארה על התנור
החם במטבח ואכלה אורז מידיה של
הבחורה. כך זה נמשך כשנה, ובינתיים
הקרפדה גדלה ונעשתה ליצור גדול.

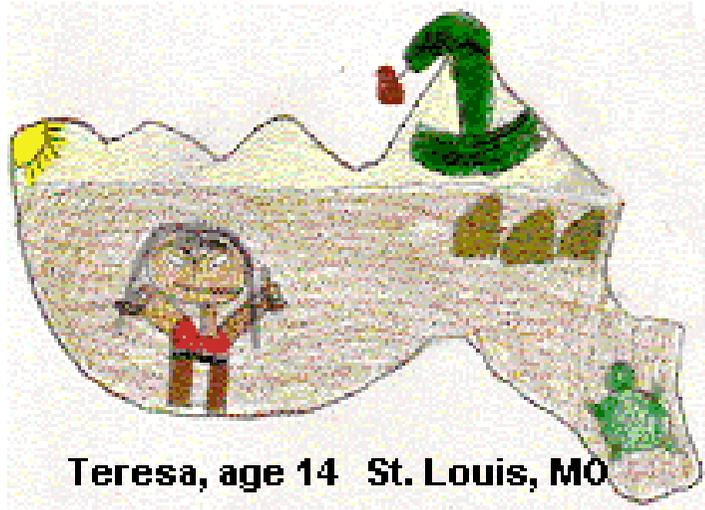
בכפר מרוחק בקוריאנה חיה פעם בחורה
עדינה ונחמדה. היא הייתה עניה מאוד
ובקושי יכלה לכלכל את עצמה ואת אמה
הזקנה.
יום אחד היא עבדה במטבח, והוציאה
אורז מהסיר כדי לשימו על השולחן. אך
פתאום במטבח הופיעה, כאילו משום
מקום, קרפדה קטנה. היא עמדה ורעדה
וזחלה לרגליה של הבחורה. הקרפדה
נתנה קפיצה ועלתה על התנור, שם נשפכו
כמה גרגירי אורז מהסיר. היא אכלה את
האורז ברעבון גדול.

להצלת האנשים וחשבה שאם תלך
למערה של הנחש כקורבן, היא תשכנע
אותו להניח ליתר הכפריים.
בינתיים גם אמא שלה מתה והיא נשארה
לבדה והקרפדה הייתה לידידתה היחידה.
על כן יום אחד קיבלה את החלטתה
הסופית, נעלה את נעליה הקטנות ויצאה
מהבית. תוך דמעות היא אמרה עוד

הכפר בו גרה הבחורה הוטרד זה זמן רב
על ידי נחש, שחי בקן בקצה השדות.
הנחש גרם נזק רב לשדות האורז וגם
טרף סוסים ופרות. הוא גם חטף נשים
וילדים ומשך אותם לקן שלו, שם אכל
אותם. זה קרה לא פעם ולא פעמיים אלא
הרבה, הרבה פעמים.
אנשי הכפר ידעו איפה מסתתר הנחש.
הוא חי במערה גדולה שבגבעה סלעית,
ממש בקצה הכפר. ציידים וצלפים רבים
ניסו להרוג אותו אך ללא הועיל. שנה
אחרי שנה הנחש הטריד את הכפריים.
הם אף פעם לא ידעו מתי הנחש יופיע
ויתקוף אותם שוב.
הבחורה הצטערה מאוד על גורל הכפר.
היא חשבה שמוכרחה להיות דרך הצלה.
אך מה יכולה בחורה בודדה וחלשה
לעשות?
היא החליטה בסוף להקדיש את חייה

ולשונו אדומה כמו אש. כשהבחורה ראתה את היצור היום התעלפה ונפלה על הארץ.

Teresa, age 14 St. Louis, MO

אך באותו הרגע זרם של רעל לבן פגע בנחש. הוא יצא מפיה של הקרפדה שהבחורה טיפלה בה בטוב-לב כזה. ולמרות שהקרפדה הייתה קטנה לעומת הנחש הענק, היא החליטה להגן על הבחורה בכל כוחה. אך הנחש לא נכנע בקלות. גם הוא פלט רעל אל הקרפדה וזרמי הרעל הצטלבו

לקרפדה: "חיינו יחד באושר זמן רב. אך היום הוא היום האחרון. אני מוכרחה ללכת ולהיפרד ממך. מחר לא יהיה מי שיאכיל אותך. תצטרכי לחפש לך את מזונך לבד." מובן שהקרפדה לא יכלה להבין את דבריה, כי לא הבינה את שפת אנוש, אך הבחורה דיברה אליה במילים רכות ושקטות והקרפדה הביטה כל הזמן בפניה.

הבחורה עשתה את דרכה אל מערת הנחש. היא שכחה מצער ופחד וניגשה לפתח המערה. היא אמרה: "בוא, תאכל אותי. אך אחרי כן אל תטריד יותר את אנשי הכפר."

לא קרה כלום, אך הבחורה המשיכה לדבר עד החושך. בא ערב וצללים עטפו את הסביבה. בסוף, כשאור היום נעלם כליל האדמה התחילה לרעוד והנחש יצא מהחור שלו. הקשקשים שלו היו ירוקים

האם היא מבריא. במשך הזמן גם התאהבו זה בזה והתחתנו. לעולם לא נודע לבחורה על הגבורה של ידידתה הקרפדה. לא היא וגם לא יתר הכפריים הבינו למה מת הנחש בצורה כה מסתורית. אף אחד לא ידע מלבד הקרפדה, וזו הייתה הסתפקה במקומה על התנור החם בביתה של הבחורה, וכך חיה שם שנים.

עוד ועוד פעם, כמו חרבות. כך נמשך שעה ושעתיים. ללא צליל של חרבות, ללא קריאות קרב. לאט הנחש נחלש והרעל של הקרפדה נעשה חזק יותר. אך הקרב נמשך. אך פתאום הנחש גנח, התמוטט ונפל על המדרון הסלעי. גופו נתן עוד פרפור או שניים ולא נע יותר. הנחש מת. באותו הרגע הקרפדה, עייפה מהלחימה נפלה מעולפת. הקרב הסתיים.

כפרי בודד עבר במקום למחרת בבוקר ומצא את הבחורה ללא הכרה. הוא הכיר אותה, לקח אותה לביתה וטיפל בה. באותו הזמן ירד גשם דק והעיר את הקרפדה. גם היא קפצה חזרה לבית הבחורה. היא המתינה לפני הבית כל זמן שהאיש היה בפנים, ונכנסה רק כשעזב. הבחורה שמחה לראות ממיטתה את הקרפדה, וזו חזרה למקומה על התנור. הכפרי חזר מדי פעם לבחורה כדי לראות